Pregaria.cat

Entrada

Amb l’aigua al coll

Per MartaF el dj., 22/06/2023 - 09:00

Enmig del mes de juny més calorós de la història i marcat per una situació de sequera excepcional, que ens haurien de convidar a fer un exercici de responsabilitat col·lectiu, resulta que vivim al país dels despropòsits. D'una banda, amb els pous gairebé secs, hi ha veïns que fan servir aquesta aigua per emplenar i mantenir piscines particulars. De l'altra, els decrets sobre la gestió de l'aigua en temps de crisi no poden ser més clars, quan fins i tot les piscines municipals estan complint estrictament la normativa. Però, en una època en què la prioritat número u és el benestar personal, tot s'hi val. I mentre que uns quants malden per mantenir viu el batec de la Terra, n'hi ha d'altres que continuen la política egoista de fer veure que no passa res. I és tan ridícul com tràgic, perquè l'emergència climàtica no és cap joc.

Més enllà de les piscines i de les restriccions d'aigua que hi pot haver si no plou més, no et sembla encara més absurd que faci divuit anys que a Badalona una fuita d'aigua perdi dos litres per segon? I si es va detectar l'any 2005, per què s'ha permès aquest malbaratament d'un bé tan preuat com escàs? Aquesta és la desídia de les nostres ciutats? O és que encara creiem que els recursos de la Terra són il·limitats? La fuita de Badalona només és un exemple extrem de tota la mala gestió de l'aigua que s'estén al llarg del nostre país i la manca de mesures és prou evident de l'actitud general d'amagar el cap sota l'ala i mirar cap a un altre costat. Però tota l'aigua que es perd, tot i que sigui una sola gota cada segon, és vida i esperança que també s'esfumen perquè la major part dels pantans catalans encara estan en números vermells.

Aquest és el món individualista i utilitarista d'un sistema econòmic despòtic que ens té hipnotitzats. Ara, també, a l'encant irresistible de les nostres piscines que hem convertit en petits oasis de plaer dels quals no podem prescindir. «El bon encert no és patrimoni de cap nació» (Tb 4,19), ens recorda Tobit, com si fos la veu del poble. Però el mal encert és culpa de la cobdícia en nom d'uns privilegis que hom s'atorga oblidant que el problema de l'aigua és una qüestió molt greu de país. La justícia és la llavor del progrés però, sense justícia, com sostindrem el nostre món cansat i assedegat?